

C. 51

df. 2014

11

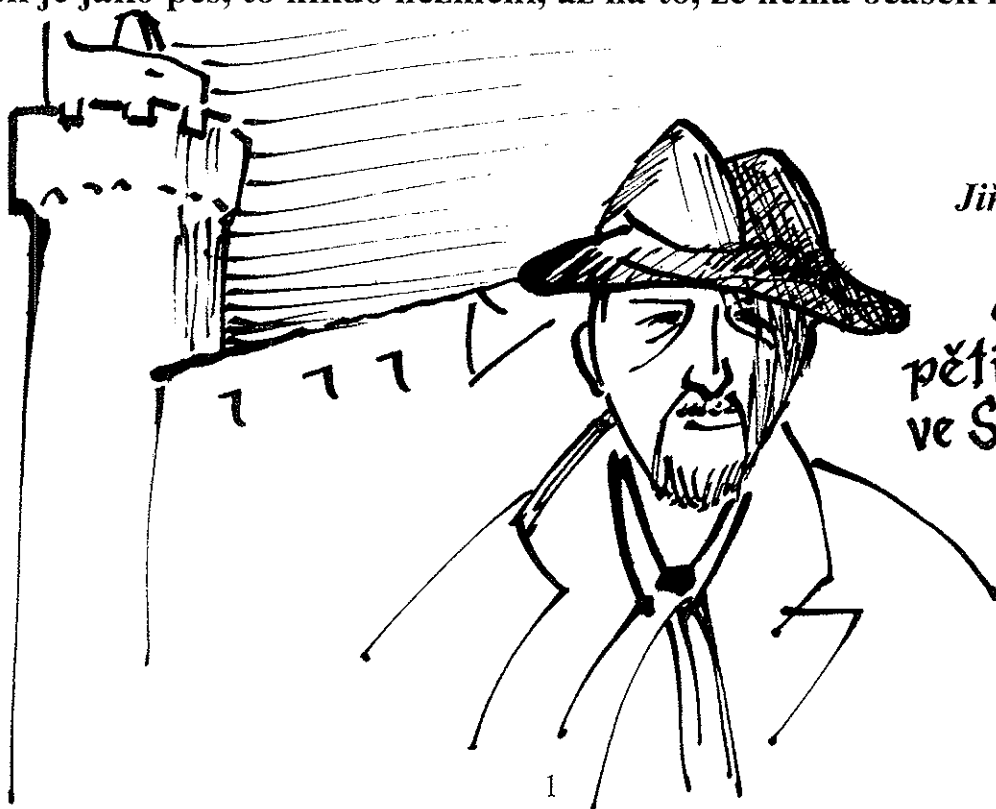

Tulákovy vánoce

Běžel pes po městě a potkal člověka. Člověk je jako pes, jenomže neštěká.
A pes mu povídá: Pojď se mnou, brachu, k nám, o Štědrém večeru nemá
být nikdo sám.

Toulavý člověče, vezmu tě do smečky, psí máma usmaží voňavé řízečky.
Dáme si horký punč, budeme veselí, však i psí Ježíšek ti něco nadělí.
Člověk je jako pes, když ho má někdo rád, chce se mu skotačit a je mu
akorát.

Tulák šel s hafanem a za čtvrt hodiny usedl ke stolu v kruhu psí rodiny,
jedlička svítila a došlo na dárky, našli mu zánovní papuče z almárky.
A byli veselí, zpívali koledy, s cukrovím na míse obešli sousedy.
A tulák skotačil s malými štěňátky, byly to Vánoce skoro jak z pohádky.
Člověk je jako pes, to nikdo nezmění, až na to, že nemá ocásek k vrtění.

Jiří Žáček

*od svých
pěti let žil
ve Strakoncích*

ANKETA

- 1) Letní prázdniny už jsou jen dávnou minulostí, ale zkus si na ně ještě zavzpomínat a poděl se s námi o nějakou svou prázdninovou příhodu, ať veselou, smutnou, dobrodružnou či dokonce strašidelnou.

Kdysi na letošním táboře jsme měli vyluštit šifru v nejbližší vesnici. Ve skutečnosti byla úplně jednoduchá, závislá na abecedě, ale my jsme nad ní strávili tři hodiny. Nesnáším abecedu.

A · B · C · D Honza jede
Honza, 13 let

V létě jsem k sobě pozvala nejlepší kamarádku, aby u nás strávila dva dny. Zároveň s kámoškou, která na sobě měla „holiday hat“, přijela i rodina matky nejlepší kamarádky. Měla jsem za úkol dát na všechny pozor, ale ten, kdo mě zná, ví, že jsem strašně nezodpovědná, a tak se nakonec všichni starali o mě.

Kamarádčiny rodiče přivezli mým rodičům alkohol, a tak jsem ho zodpovědně přebrala, k mým rodičům se již bohužel nedostal. Vzala jsem alkohol, kámošku, sestry a dcery maminky nejky a šly jsme na hřiště, kde mimochodem visí papír zákaz vstupu s alkoholem. Sedly jsme si na kolotoč a s kámoškou jsme začaly popíjet. Kvůli malým dětem jsme začaly hrát na babu. Měla jsem zrovna babu a běžela jsem za sestrou a vlezla na klouzačku a skočila jsem z ní. Hrál tam roli asi i alkohol a taky určitě moje neopatrnost. Dopadla jsem a udělala si výron. Noha mi celá natekla a měsíc a půl jsem pak nemohla cvičit, což na tom teda bylo nejlepší.

Markéta, 13 let

V červenci jsem odjela do lázní Karlovy Vary na celé dlouhé čtyři týdny. Měla jsem problémy s dýcháním - za které pravděpodobně mohl kamarád, který mě potopil

v bazéně. Od té doby jsem se nemohla pořádně nadechnout, a když už jsem se víceméně nadechla, něco mě tlačilo na hrudi – jako by mi tam někdo seděl. Postupně se bolest při nádechu stupňovala. Když jsem s tím šla za doktorem, který byl v léčebně, dával mi recept na kakao a o mé dýchání se nestaral. Potíže se stále stupňovaly a dopadlo to tak, že jsem měla takové záchvaty a něco jako křeče na plicích. Kamarádi se tam o mě starali, někteří z nich brečeli, protože se o mě báli. Jiní se hádali se sestrou, aby mi zavolala záchranku – měla jsem zrovna záchvat, který trval dvě hodiny.

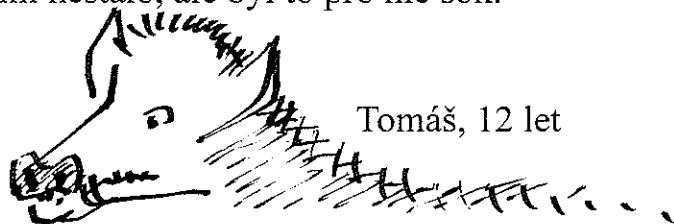
Po dvou hodinách se to trochu zlepšilo. Ke mně do pokoje přišla zdravotní sestra, koukla na mě a když viděla, že to je trochu lepší, s úsměvem mi řekla: „Ještě dýcháš, tak to je dobrý.“

Mé kamarády to rozzuřilo. Mě v tu chvíli taky. Teď se ale směju té zdravotní sestře – dělá zdravotní sestru a řekne mi tohle. Už mi to přijde jen úsměvné.

Dýchám, tedy
jsem!

Kristýna, 16 let

Jednou kdysi jsme byli s rodiči na dovolené a projížděli jsme místy, kde se volně vyskytovala divoká prasata. Když jsme je jednou potkali, zastavili jsme se a chtěli jsme je nakrmit ztvrdlým chlebem. Moje oblečení bylo cítit jídlem, a tak po mně jedno prase skočilo a pokousalo mě. Nic se mi nestalo, ale byl to pro mě šok.

Tomáš, 12 let

Letos o prázdninách jsme jeli na Moravu, kde jsme měli na týden objednanou „Jeníkovu chatu“.

Když jsme po dlouhé cestě dorazili, byla jsem trošičku zklamaná. Mysleli jsme, že chata bude někde v lese, na samotě, ale tak to nebylo. Chata byla asi kilometr

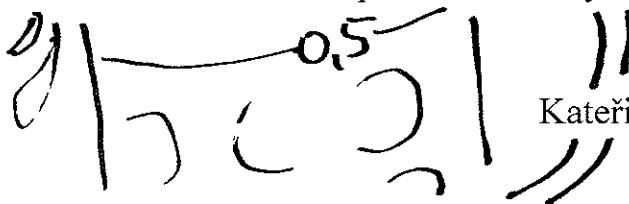
od vesnice. Stromů tam sice bylo dost, ale les to nebyl. Mé zklamání však po chvíli vystřídala radost. U chaty tekla potůček a měli jsme i bazén asi 10 x 5 metrů. U chaty byla garáž, kde jsme mohli hrát stolní tenis a šipky. Vnitřek chaty byl také krásný. Chvilku jsme si vše procházeli a pak si vzpomněli, že na internetu psali o koupáku 2 km vzdáleném. Majitel řekl, že bychom museli po níhých cestami a že je to daleko, ať to prý nezkoušíme. Jenže tím nás ještě více nabudil, abychom to zkusili.

Druhý den si Honza (můj bratr) stáhl do mobilu mapy a šlo se. Bylo hrozné vedro a my jsme navíc museli jít celou cestu po slunci. Z těch 2 km se nakonec vyklubaly 4. Když jsme konečně dorazili na místo, které jsme hledali, byli jsme hrozně splaveni. Nejhorší však bylo, že to byl kemp. U všech vchodů stálo: „Vstup pouze pro ubytované“. Lekli jsme se, že se budeme muset otočit a jít zpátky do chaty. Nakonec jsme šli do hospody, kde nám tatka koupil chlazené limonády. Zatímco jsme seděli a dávali si limonádu, rodiče se šli hospodského zeptat, jestli bychom se nemohli vykoupat. Ten nám řekl, že když zaplatíme, můžeme tam být celý den. Tak jsme zaplatili a konečně se šli vykoupat.

Jitka, 12 let

S kamarády jsem hrála o půlnoci schovávanou na chalupě. Nikdo nikdy nevěděl, kdo na koho vybafne.

Kateřina, 13 let

Jednoho dne táta mi řekl, že má pro mě konečně výlet do Švédska a já měla obrovskou radost, že konečně pojedou do Švédska s kamionem a že se svezu trajektem. Jeli jsme prvně do Německa na sever, přístav se jmenoval Treleborg a táta s kamionem tam hned jel do trajektu, což bylo super.

Ukázal mi nejzajímavější věci v trajektu. Líbilo se mi to. Ale co bylo pro mě nečekaný, tak bylo, když mi řekl, že ze Švédska musíme jet do Dánska. Byla jsem v šoku. Ale řekl mi, že se svezu podruhý trajektem (nejlepší).

Když jsme byli v Dánsku, tak jsem měla to štěstí, že firma byla přímo u moře, takže

z. d. 3 koruny

jsem měla možnost jít k moři, ale bylo studený a vzala jsem si pár mušlí na památku. A další radost jsem měla, když jsme jeli třetím trajektem (z Dánska do Německa), ale ten nebyl zajímavější jako ty dva před tím a navíc bylo moře neklidný. Byly vlny. A když jsme byli na přístavu v Německu, tak jsme jeli domů. Konečně.

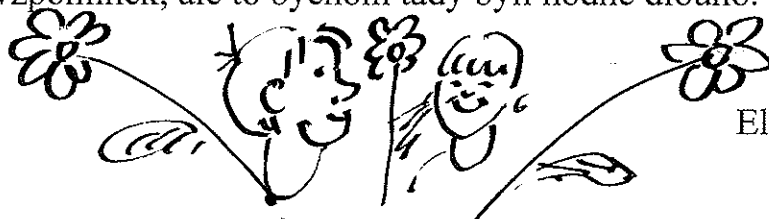

Martina, 14 let

O prázdninách jsem byla na táboře, na dovolené a jinak se mi nic zajímavého nestalo.

Markéta, 11 let

Moje prázdniny byly smutné, moje mamka byla skoro celé prázdniny v nemocnici, operovali jí totiž záda, ale stejně jsem si to užila. Byla jsem u babičky a u dědy. Tam jsme byli s mým bratrancem Pavlíkem. Tam máme totiž květiny, tak jsme se o ně starali. Mám hodně vzpomínek, ale to bychom tady byli hodně dlouho.

Eliška, 11 let

Seděla se svými nejlepšími kamarády na zábradlí u staré budovy, kde se dřív chodilo sportovat. Vzpomínala na úžasné prázdniny prožité s rodinou, přáteli, dokonce i nepřáteli. Vzpomínala na to, jak byla v kině na filmě Gravitace, na to, jak utíkala bosá po trávě, na které byly ještě kapičky rosy. Na to, jak se společně těšila s kamarády, když oslavovali narozeniny, na to, jak se koupali, jak jedli zmrzlinu, na všechno.

Dnes se s nimi musí rozloučit, i když nechce. Bydlí moc daleko na to, aby se s nimi vídala často. Hloupých 800 km je ale nemohlo rozdělit a přerušit jejich přátelství. Poslední rozloučení, poslední objetí a společný smích. „Tak zase za rok!“ řekla a pomalu odcházela. Její záda mizela, až se ztratila v nedohlednu. „Zase za rok ...“

Psáno z pohledu vypravěče. Autorka je dívka z příběhu.

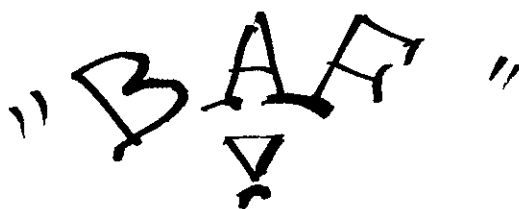
Bára, 14 let

Vtipné bylo, když jsem byla o prázdninách na táboře a když byl večer a bylo tma, šla jsme na WC. Jsem strašpytel, tak jsem chtěla jít s holkama, ale ty nechtěly. Holky si ze mě udělaly srandu, a když jsem byla asi v půlce cesty, vybařly na mě ze tmy. Já jsem vyjekla a skočila na zem. Všichni jsme se tomu nakonec zasmáli. Byla to přece „sranda“.

Zuzka, 11 let

O prázdninách se mi stalo tolik zajímavých příhod, že ani nevím, co bych měla psát.

Daniela, 12 let

Ke konci prázdnin, když už jsem byla od babičky doma, jsem se domluvila se svou kamarádkou Paškou, že půjdeme ven, ale ten den se mi nechtělo, tak jsem se to rozhodla zrušit, že mám moc učení. Ale ten den mě překvapilo, když jsem slyšela zvonek a šla se zeptat, kdo tam je. Když jsem zaslechla Pašky hlas, už jsem přemýšlela nad výmluvou, ale jakmile jsem po větě: „Ahoj, můžeš teda ven? Jsem tu s ...“, zaslechla hlas, který jsem už víc jak dva roky neslyšela, okamžitě jsem řekla, že budu hned dole.

Když jsem vyběhla z paneláku a přede mnou stála Paška a Alice, nemohla jsem uvěřit, že je to ona (sice bydlíme obě dvě ve stejném městě, ale od páté třídy, co přešla na gympl, jsme se ze začátku vídaly, ale potom naše styky ustaly).

Tak jsem se zmohla jenom na ahoj. Začaly jsme si povídat. Ze začátku všechny tři, ale poté, co jsme s Alicí zjistily, že se obě dvě koukáme na Anime a že sledujeme a líbí se nám stejný druh Anime, naše konverzace se dostala na úroveň, že s ní Paška nedovedla udržet krok (měly jsme si o čem povídat).

Hned na další den jsme se zase domluvily, že půjdeme na Podskalí. Bylo to doslova skvělé! Šly jsme až dozadu na kamenitou pláž. Roztáhly jsme deku a lehly si. Ještě před tím si Alice vzala svoji BJD panenku Miko a udělaly jsme pár fotek. Potom, jelikož obě dvě rády kreslíme, jsme si začaly kreslit, přitom jsme si povídaly

a poslouchaly UTA NO PRINCE-SAMA. A bylo to SUPER! Potom jsme se zase domluvily a šly ven. O těchhle prázdninách jsem se znovu skamarádila se svou starou kamarádkou Alicí a doufám, že nám naše přátelství vydrží a že na svoji existenci nezapomeneme.

Martina, 14 let

Byla jsem s BFF v ZOO v Praze. Bylo to tam super. Jeli jsme tam hlavně kvůli strejdovi, kterej adoptoval tučňáky. Tam jsme strávili možná tři hodiny. Potom jsme jeli do Aquaparku.

Anna, 11 let

O prázdninách jsem byla s BFF v Aquaparku v Praze. Bylo to super, byla tam divoká řeka a spousta tobogánů a moc mě to tam bavilo!

Denisa, 10 let

V sobotu o letních prázdninách, když jsem byla u babičky a dědy na Šumavě, babička jela na výlet se sousedkou. Dědu napadlo, že můžeme jít na houby do lesa, aby mně to nebylo líto. Vydali jsme se na cestu, a protože jsme nenašli ani jednu houbu, rozhodli jsme se, že se půjdeme podívat na hrad. Tedy ne na hrad, ale na zříceninu. Zřícenina měla být v lese, ale daleko.

„Dědo, kde je ten hrad?“ zeptala jsem se.

„Hodně daleko. Neboj se, do odpoledne tam dojdeme,“ řekl mně děda.

Šli jsme a šli. Jednou do kopce, pak z kopce, po pěšině, přes mýtinu i přes kameny.

„Dědo teď musíme jít do kopce a ne z kopce. Už jsem tam jednou byla. Za chvíli nemáme jít doprava, ale doleva.“

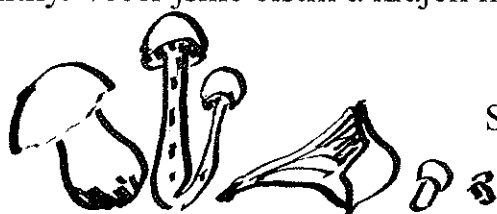
Děda se jen usmíval. Najednou jsme v dáli uviděli náš hrad.

„Dědo, koukni, to je náš hrad.“

„Ano, akorát je už jenom půlka hradu. Ani prohlídku nemůžeme mít, protože tam vůbec nikdo nežije a ani nemá střechu,“ odpověděl děda.

Vyfotila jsem si ho, i když nebyl celý, přesto byl docela zajímavý. Ale jak nazpátek? Chvíli jsme dumali a přemýšleli jsme. Prošli jsme celým lesem, až jsme narazili na louku. No jasně, tady už jsme to znali, ale bylo to ještě docela daleko. Naštěstí jsem s sebou vzala sušenky, chroupali jsme je po cestě zpět. Chrup, chrup. Došli jsme na palouk a naše chaloupka byla již jen za jedním kopcem. Cestou domů jsme dokonce našli houby – hříbky, klouzky, suchohříby a lišky. Hodně hub, měli jsme radost, že bude i smaženice. Domů jsme dorazili večer a zanedlouho babička stála u vrátek a volala na nás, zda jsme doma. Babičce jsem vyprávěla o našem výletě a ona mi zase povídala své zážitky. Večer jsme čistili a krájeli houby na smaženici a abychom je usušili na zimu.

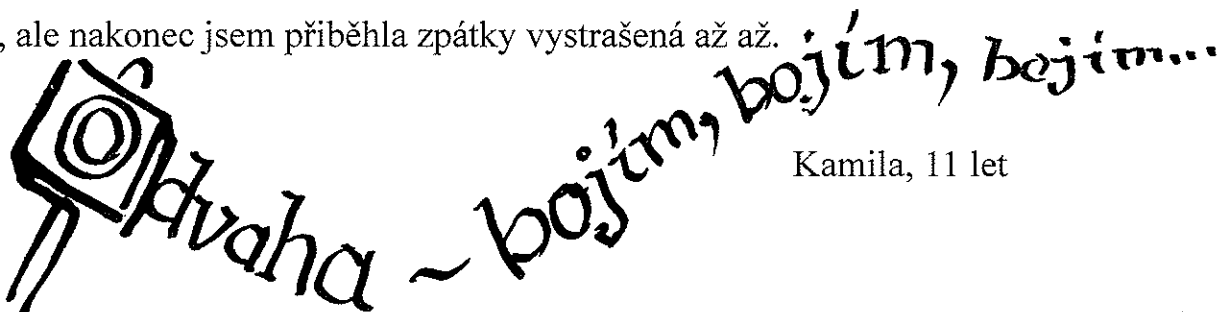

Stáňa, 12 let

Šla jsem sama bobříka odvahy a šli jsme asi 1 km a bylo tam spoustu pastí a převlečených vedoucích. Ale moc jsem se nebála.

Eliška, 10 let

Když jsem byla na soustředění, tak jsme měli stezku odvahy. Já odhodlaná jsem se vydala také, ale nakonec jsem přiběhla zpátky vystrašená až až.

Kamila, 11 let

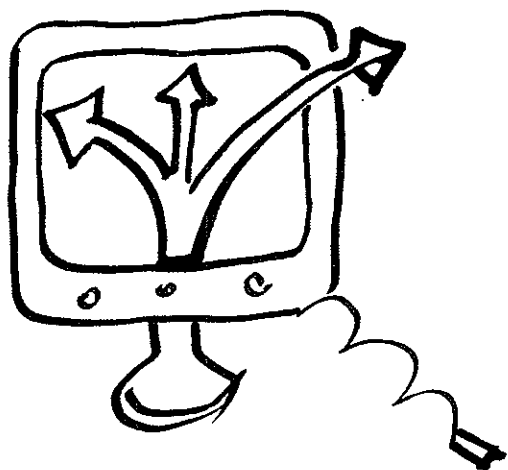
Byla středa a my měli prázdniny a rodiče dovolenou. Společně jsme se rozhodli, že pojedeme na výlet, do Klatov, do zdejších opravených katakomb. Hurá na výlet! Tatka nastartoval naše staříčké auto a jeli jsme. Počasí nám přálo, sluníčko svítilo a na obloze ani jeden mráček, který by nám mohl zkazit náš nápad. Byli jsme docela dobře vybaveni, svačina, pití a hlavně navigace, která nám měla ukazovat správnou cestu do našeho cíle.

Cesta probíhala bez problémů, navigace na nás neustále promlouvala a my jí neustále

věřili a jeli podle ní. V polovině naší cesty byl zátaras. Nevěděli jsme, co se děje. Na silnici stál policista, který odkláněl dopravu na vedlejší odbočku doprava. Asi velká nehoda, střet aut nebo vysypaný náklad. Zrovna před námi nikdo nejel. Na celém úseku jsme byli sami. Odbočili jsme a taťka zastavil, aby našel novou cestu, tedy aby se zorientovala navigace a my věděli kudy kam. Ona skvělá krabička nám ukázala cestu hned doleva.

Poslechli jsme a vyjeli jsme. Jeli jsme a jeli a najednou jsme projížděli malou vesničkou. Bylo to divné, ale věřili jsme technice. Frčeli jsme dál a najednou... Co to? Asfaltka končila a my jeli po prašné cestě mezi loukami a během okamžiku jsme byli v lese. Chalupy zmizely za našimi zády a okolo nás už jen rostly vysoké stromy, hlavně smrky a sem tam i borovice. Naše auto drkotalo a poskakovalo po lesní cestě. Stát. Vpřed už ani metr. Zastavili jsme. Naše auto není terénní vůz, spíše ho můžeme považovat za veterána a tomu hrbolatá cesta nesvědčí. Dál jsme jet přeci nemohli, asi bychom mohli jediné dojet k perníkové chaloupce hluboko v lese, kde bydlí ježibaba, jak prohlásil náš taťka. Opatrně otočil vůz a vyrazili jsme zpět na civilizovanou silnici. Projeli jsme vesničkou, kde jsme budili u usedlíků velkou pozornost, protože k nim moc aut nejezdilo. Pozorně si nás prohlížel i kohout na kurníku a jedna osamocená koza, kterou jsme asi vyrušili od spásání trávy.

Dostali jsme se na hlavní silnici, kde jsme opět zastavili. Mamka vyndala z přihrádky naši papírovou navigaci – automapu. Ještě že jsme ji dali do auta taky. Nalistovali jsme správnou stránku, mluvící navigaci vypnuli a frčeli jsme nalezenou cestou. Dojeli jsme v pořádku do našeho cíle výletu. A pak věřte bezmezně technice!!!

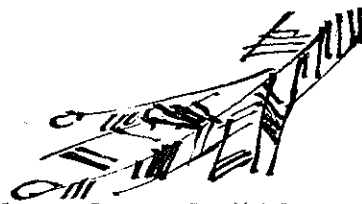
Alena , 16 let

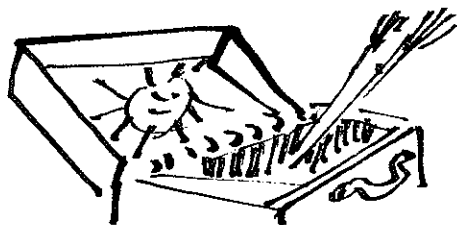
pořádku rovně...

2) *Vánoce a Silvestr, na které nezapomenu.*

Vánoční čas je bezesporu kouzelným obdobím roku pokaždé, ale určitě máš ve vzpomínkách jedny Vánoce nebo Silvestr, které byly něčím výjimečné, a proto se ti vryly do paměti (dárkem, příhodou ...).

Bylo mi šest let a k Vánocům jsem dostala malovací kufřík. Když bylo po nadělování dárků, přišla na návštěvu kamarádka Terka. Táta byl unavený, a proto si šel lehnout. Moje mamka a Terky mamka byly na balkoně a nás nenapadlo nic jiného, než tátu namalovat. Už bylo pozdě a Terka musela jít domů. Když se tatka probudil, první, co udělal, bylo, že mi malovací kufřík zabavil a vrátil mi ho až na Silvestra.

Daniela, 12 let

Rád vzpomínám na Vánoce před pěti lety. Pod stromečkem jsem objevil všechny knihy Harry Potter a měl jsem z nich ohromnou radost. Hned jsem se dal do čtení a do konce prázdnin jsem přečetl dva díly.

Tomáš, 12 let

Rok 2011. Nádherné Vánoce.

V pět hodin jsme začali obalovat kuřecí řízky pro mě a mámu, protože nejíme rybu. Přijela babička s dědou, kteří měli přivést ryby. Ale babičky skleróza. Ryby zůstaly na stole v kuchyni. Naštěstí jsme měli dost kuřecích prsou. Takže to dopadlo dobře.

Anna, 11 let

Jednou jsme o zimních prázdninách byli na Šumavě na chatě. Bylo to tam fajn. Chata byla na kopci – pod kopcem potok. S kámoškou jsme kopec sjížděly na sáňkách a ještě si přidělaly skokánek.

V den odjezdu jsme se ještě rozhodly, že si kopec sjedem ještě jednou a to se nám stalo „osudným“. Pouhou půlhodinu před odjezdem jsme naposled nasedly na sáňky (obě dvě na jedny) a rozjely se. Jenže k naší smůle se přes noc vytvořila ledovka. Sáňky se rozjely ještě rychleji a nebylo v našich silách, abychom zabrzdily. Zahučely jsme obě do potoka i se sáňkami. Dodnes na to s úsměvem vzpomínáme.

Kristýna, 16 let

Třebas to, že jsem si asi pár dní po Vánocích šla po schodech. Tma... a najednou schody. Noha. Bolí. Ano. Noha a dokonce skoro zlomená. Šťastné a veselé svátky!

Kamča, 11 let

Tato příhoda se stala před třemi roky.

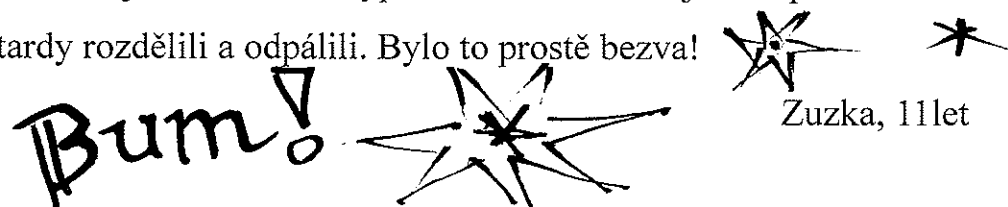
Již dlouho jsem si přála křečka a tyto Vánoce byly pro nové zvířátko jako stvořené. Pod stromečkem jsem měla spoustu dárků, a tak jsem si je shromáždila v rohu místnosti a začala vybalovat. Vybalila jsem klec a nějaké oblečení, ale křeček nikde. Už zbývaly jen dva dárky a já už se bála, že tam křeček nebude. Vzala jsem předposlední dárek a obrátila ho vzhůru nohama a rozbalila ho. Byl tam. Malý černobílý křeček. Měla jsem hroznou radost.

O týden později jsme jeli do Strakonice na ohňostroj. Chtěli jsme zavřít psa dovnitř, ale nikde jsme ho nenašli, byl totiž pod postelí, ale to jsme nevěděli. A tak abychom stihli ohňostroj, tak jsme jeli. Když jsme se vrátili, křečkova klec byla poničená a všechno okolo rozházené. Vše usvědčovalo psa z trestného činu. Moc jsem tenkrát plakala a na psa jsem za trest dva měsíce asi nesáhla a dodnes jsem na něj naštvaná.

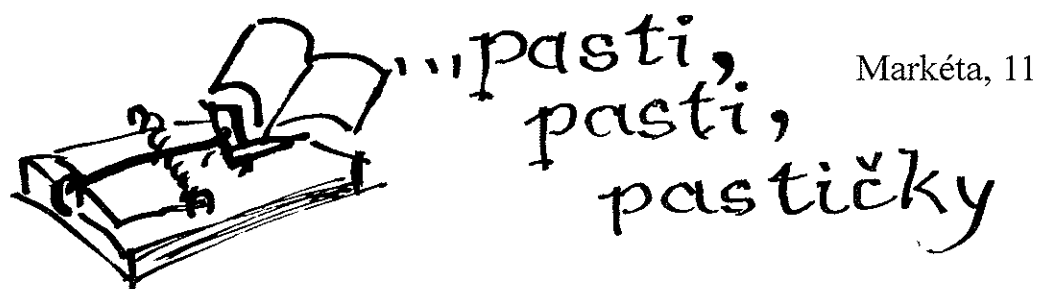

Markéta, 13 let

O Silvestru se mi moc líbilo, když jsme byli u kamarádů a když jsme odpočítávali poslední minuty, najednou jsem slyšela venku fůru petard a když jsem se koukla z okna, zjistila jsem, že jeden z nás se vyplížil ven a třičtvrtě jich odpálil. Nakonec jsme si zbylé petardy rozdělili a odpálili. Bylo to prostě bezva!

Každý rok jezdíme na hory do Krkonoš. Jezdíme tam já, mamka, taťka, sestry Bára a Tereza, mamky kamarádka s dcerami Maruškou a Hankou. No a když byl Silvestr, tak jsme na dospělý udělaly různé pasti, ale když jsme čekaly, než někdo půjde nahoru, kde jsou ty pasti, při tom čekání jsme usnuly. No a voni se do těch pastí chytli a hodinu se rozmotávali. Jenže my jsme byly hloupý, nechaly jsme stopy, že jsme to byly my. No a když jsme se ráno probudily, tak jsme pěkně dostaly.

Den po Štědrém dnu nám dali rodiče dárky, co zapomněli ve skříní.

Kamila, 11 let

V roce 2011 mamka koupila nový byt a dala to mně a bráchovi k Vánocům.

Nikola, 11 let

Bylo mi asi devět a o Silvestru jsme šli s bratrem bouchat petardy a on se mi schválně schoval. Já jsem tam chvíli stála a čekala na něj. On se ale nevrátil a tak jsem šla domů (mimoходом jsem brečela). Doma jsem zvonila na mamku, protože ona byla doma, ale nikdo mi neotvíral. Začala jsem docela vyšilovat a myslela jsem si, že to udělali schválně a nebo že se jim něco stalo. Nakonec jsem se ještě běžela podívat za bráchou, jestli tam není. On tam nebyl a tak jsem běžela zpět k paneláku a zvonila

na tetu. Ta mi otevřela a řekla, že mamka je u nich. Když se potom vrátil brácha, tak řekl, že se mi nejdřív chtěl jen schovat, ale potom se zakecal s kámošema. Byl to fakt nezapomenutelný zážitek a já měla docela dost strach.

Kamila, 12 let

Minulý Vánoce jsme dostali dva kapry, akorát ten jeden byl asi nesmrtelnej, protože když ho mamka naporcovala, tak ještě asi dýchal. Ale byl moc dobrý.

Viktorie, 11 let

Vloni jsem poprvé byla na Silvestra s kamarády z mé taneční skupiny. Jeli jsme do Špindlerova Mlýna. Každý den jsme si to hodně užili. Lyžovali jsme, tancovali a blbli. Nejlepší bylo stejně odpočítávání 5, 4, 3, 2, 1 šťastný nový rok!!! Nakonec jsme se chytli za ruce a řvali na celej Špindl. „Kdo neskáče, není opice!“ Prostě best Silvestr.

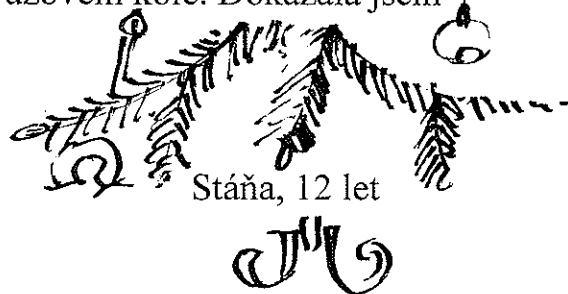
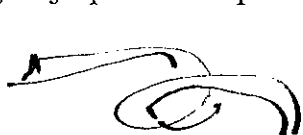
Anna, 13 let

Štědrý den byl v neděli. Těšila jsem se na dárky. Jako poslední dárek jsem si nechala největší krabici. Opravdu moc a moc velikou. Co to je? Tak veliký dárek jsem ještě nikdy nedostala. Při rozbalování to šustilo, šustilo a šustilo. Pod třemi vrstvami jsem spatřila krásný dárek. Spatřila jsem nové růžové kolo. Hurá! Můžu jezdit na kole, protože do té doby jsem neměla žádné kolo, jen na chalupě, ale s ním jsem nemohla na silnici. Sláva. Jupí. Další den můžu vyrazit na kole. V duchu jsem si říkala: „Děkuju ti, Ježíšku.“

V pondělí jsem jela na výlet na kole, i když byla zima. Ale co jsem zjistila? Neumím jezdit dobře na kole. Dovedla jsem kolo na plácek a začala se učit jezdit na kole. Ale vůbec mně to nešlo. Dala jsem si nohy na šlapky. Popojela jsem kousek a hned jsem

spadla. Říkala jsem si: "To nejde. Nemůžu to zvládnout, ale nevzdám to." Za dva dny jsem už docela dobře jezdila na svém novém a krásně růžovém kole. Dokázala jsem to. Hurá. Hurá. Hurá.

To byl můj nejlepší dárek pod stromečkem.

Stáňa, 12 let

Loňské Vánoce. Můj pes se zamotal do kabelu od světýlek od stromečku, protože se snažil vyndat psí pamlskek, který měl v tašce pod stromečkem.

Kateřina, 13 let

Před dvěma lety jsem si pod stromeček přála hru. Jmenovala se Monopoly. Já si psala do deníčku, že mi sestřička pořád říká, máš spoustu dárků, ale Monopoly ne.

Najednou jsme dojedli a já šla ke stromečku. Opravdu jsem dostala spoustu dárků, ale ne ten, co byl na prvním místě. Najednou jsem rozbalila poslední. Byla tam mapa, a tak jsem se jí držela. Pak na schodech byl ještě jeden dárek. Bylo to přesně to, co jsem chtěla. Proto jsem byla moc šťastná.

Monika, 13 let

Vánoce jsou pro mě vždycky něco úžasného, zatímco Silvestra jsem nikdy moc neprožívala, stejně se pokusím něco vydolovat.

No, nejlépe se mi vybavují Vánoce minulé, kdy jsem se ještě den před Štědrým večerem trápila s vyráběním dárečků pro mé nejbližší. Vůbec mi to nešlo, byla jsem celá od lepidla a už jsem začínala být vzteklá. Nakonec se mi ale všechno vyvedlo (relativně) podle představ.

Tereza, 14 let

Byl Štědrý den, měla jsem radost, že dostanu krásné dárky, z kterých budu mít radost. Pod ozdobeným smrkem se jich opravdu nacházelo mnoho. Však ty dva, které tam zůstaly, nikdo nechtěl otevřít. Byly pro mě. Nakonec jsem je rozbalila. Jedna vrstva,

sklípka zářila. Kameny byly porostlé lišejníkem a vyvolávaly pocit, jako by sem všechno patřilo. Stromy vypadaly jako strážci lesa. A potůček! Byl křišťálově čistý. Leah se bála jen maličko se ho dotknout, aby ho nepošpinila.

Po chvíli se vzpamatovala a vydala po úzké, zvířaty vyšlapané cestičce. Zastavila se až před obrovským, velmi starým dubem. Vypadal jako střed celého lesa a celé přírody. Došlo jí, že je to poslední kus přírody. Všechny ostatní lesy byly pěstovány uměle a vzápětí vykáceny. Louky už byly jen na obrázcích, řeky špinavé a plaval v nich odpad. Moře vypadala ještě hůř. Leah se rozesmutnila a začala šplhat na velký dub. Zdálo se, jako by strom sám nastavoval větve. Asi deset metrů nad zemí se dub rozevíral a zela v něm velká prohlubeň. Vypadala jako terasa. Leah vylezla na terasu. Znovu zatajila dech, tentokrát nad výhledem. V rohu terasy seděl dřevěný mužík s obrovským žaludem na hlavě. „Hodilo by se k němu jméno Žalud,“ pomyslela si Leah.

Seděla na terase a pozorovala krásný západ slunce. Přitom vzpomínala, jak sem poprvé přišla. Zafoukal vítr a listí zašumělo. Leah se s povzdechem naposledy podívala na překrásný západ slunce, spustila se dolů a vydala na cestu domů. Další den chtěla zase přijít, ale neměla čas, stejně jako dalších pár dní. Když se konečně dostala do lesa, vypadal jinak. Více kouzelný. Vylezla na dub a dostala zvláštní nutkání. Chtělo se jí jít k Žaludovi a sebrat mu jeho čapku. Zvedla se a natáhla ruku k panu Žaludovi. Uvědomila si, že za celé dva roky, co sem chodí, se malého mužíka ještě nikdy nedotkla. Dřevo bylo dokonale hladké a nebylo studené, jak čekala. Vydávalo zvláštní teplo. Udiveně přejela rukou až k hlavě a opatrně zkusila zakroutit žaludem, kde byly vyryty různé symboly. Chvíli se nic nedělo, ale pak mužík obživil a zvedl se. Leah, sto padesát centimetrů vysoké, dosahoval přibližně do pasu. Začala ječet, ale náhle ucítila uklidňující pocit a přepadla ji zvědavost.

„K-k-k-do jsi?“ podařilo se jí nakonec vykoktat.

„Vždyť mě přece znáš. Pan Žalud. Vzpomínáš?“ odpověděl naprosto klidně.

„Aha,“ řekla nedůvěřivě Leah.

„Ty se mě bojíš?“ Nečekal na odpověď. „Známe se dva roky. A neboj se. Jsi přece větší.“ Usmál se.

„A ty mě jako celou dobu pozoruješ?“

„Tak, tak.“

„A jak dlouho už žiješ?“

„Hodně dlouho,“ pokrčil rameny Žalud.

„Ale proč ses mi neukázal dřív?“ Ptala se teď už důvěřivě.

„Nesáhla jsi mi na čepici. Ale teď už žádné otázky. Máme práci,“ řekl. Vzal ji za ruku a odvedl ke stěně dubu. Začal šplhat nahoru. Leah lezla za ním. Žalud nahoře chvíli oťukával větve, až za jednu jemně zatáhl. V tu chvíli se kus kůry odlomil a Žalud do díry, která vznikla, strčil svoji žaludovou čepici. Leah si všimla, že se zde objevily schody vedoucí do vnitřku dubu. Sešli po schodech dolů a otvor se za nimi zavřel.

Leah se rozhlédla. Ocitli se v prostorné místnosti, která vypadala, jako kdyby nikde nekončila, ale to nebylo všechno. Všude se protínaly prameny různých barev.

Vypadaly jako vlnky na řece. Pohlédla na jedno místo a uviděla běžící srnku.

Na druhé straně liška pila ze studánky. V dáli uslyšela údery a pochopila, že jsou to

úder srdce. Byla v srdci přírody. Uslyšela nejkrásnější hlas. Zněl jako šustění

stromů, jako ptačí zpěv, jako bzučení včel, avšak byla z něj cítit slabost. Utrpení.

Bolest. Lítost. Touha. Leah byla smutná a poslouchala, jak hlas unaveně mluví:

„Dříve byla příroda krásná a lidé ji uctívali. Přibývalo válek, lidé vykáceli lesy,

pošpinili řeky a moře. Nezajímalo je, jestli příroda přežije. Jen ji využívali

a po II. světové válce je tohle poslední kus přírody. V dávném proroctví bylo řečeno,

že přijde malý Zachránce, vrátí se v čase a zachrání Zemi. A teď přišel.“

Leah zalapala po dechu: „Já...?“ Zděšeně se podívala na Žaluda. „Ale já to přece nedokážu.“

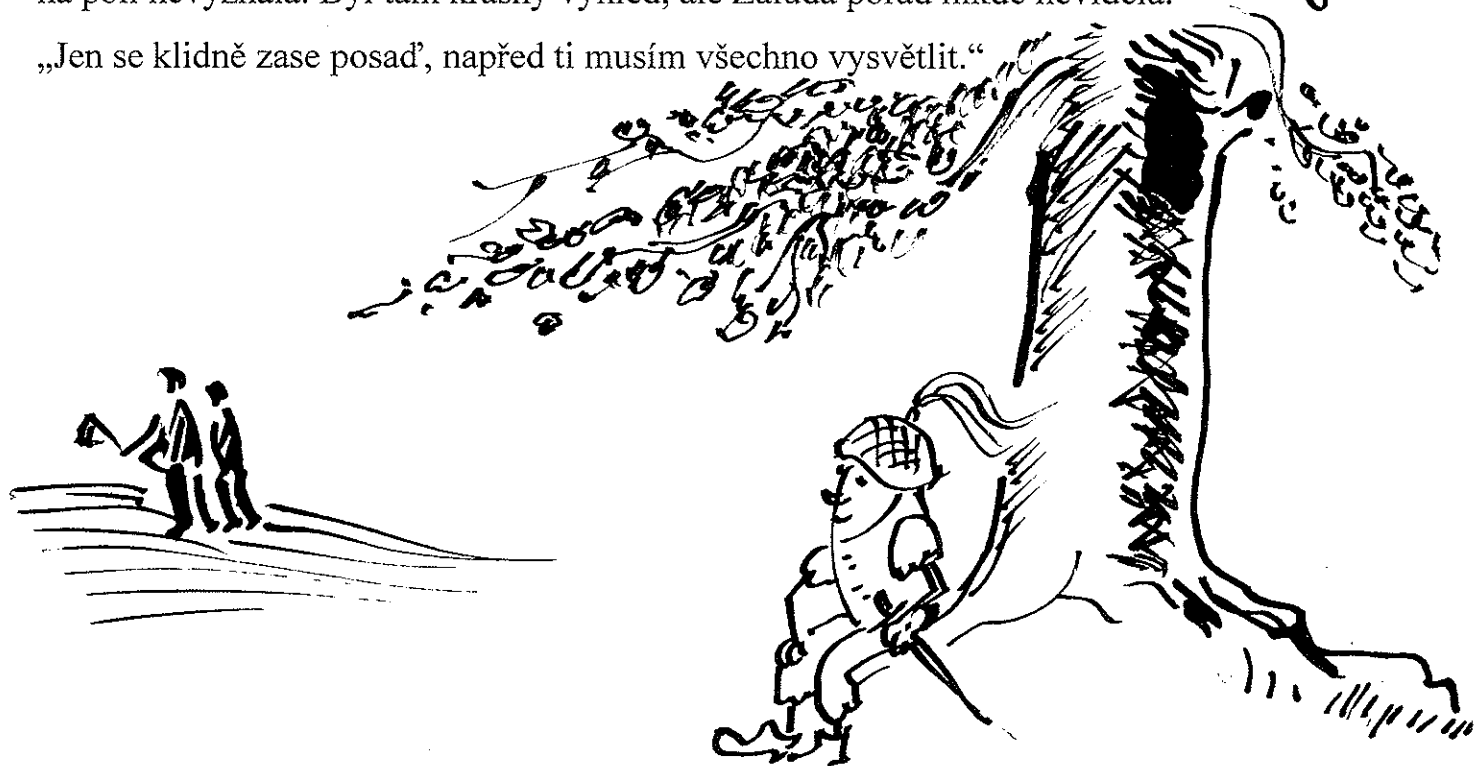
„Neboj. Já půjdu s tebou.“ Žalud ji přátelsky poplácal po rameni. „Vyrazíme hned.“

„A kam?“ Ptala se zmateně Leah.

„Všechno vysvětlím na místě.“

Před nimi se vytvořila brána času a Leah znovu zalapala po dechu. Vzpomněla si na Karla IV. a uviděla ho v bráně. „V duchu si říkej: Žalud, Žalud, Žalud, Žalud...“ poradil jí Žalud. Pak ji vzal za ruku a vkročil do brány. Zavřela oči a vstoupila spolu s ním. Leah ucítila docela příjemné šimrání po celém těle. Pak z ničeho nic šimrání přestalo. Otevřela oči. Ležela na zemi, ale Žalud tam nebyl. Napadlo ji, že si ani nevšimla, kdy se pustila jeho ruky. Vymrštila se na nohy a rozhlédla. Byla na poli. V dálce uviděla dvě postavy, které pracovaly. Nepoznala co dělaly, protože se v práci na poli nevyznala. Byl tam krásný výhled, ale Žaluda pořád nikde neviděla. „Jen se klidně zase posaď, napřed ti musím všechno vysvětlit.“

Leah nejdříve nadskočila, ale pak si všimla, že pod stromem neseděl nikdo jiný než Žalud. Byl oblečený jako ve čtrnáctém století. Měl širokou košili a kalhoty na něm plandaly. Vypadal jako nějaký průměrně bohatý středověký člověk. Než se posadila, pevně zavřela oči a znovu je otevřela. Nic. Doufala, že bude doma, protože ničemu nerozuměla. Jak mohla předtím Žaludovi tak bezvýhradně věřit? Jak se tady mohla ocitnout? Co se vlastně stalo?

„Já vím, musíš být hrozně zmatená. Vůbec se nedivím. Vlastně to zvládáš celkem dobře. Teď ti všechno vysvětlím.“

Leah se posadila. Znovu měla pocit, že je vše v pořádku.

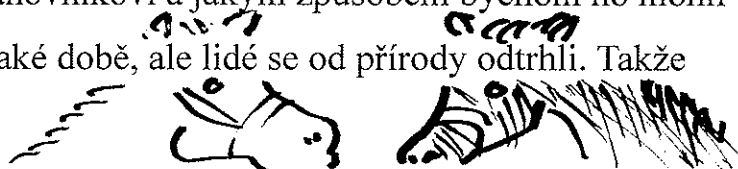
„Asi jsi uhodla, že jsme ve čtrnáctém století. Přesněji řečeno ve druhé polovině

čtrnáctého století. V téhle době se příroda začala ničit tak, že jí to začalo vážně škodit. Naším úkolem je přesvědčit lidi, aby toho nechali. Jo a abych nezapomněl, tady máš nějaké oblečení. Jinak by na tebe ostatní koukali vážně divně.“ S těmi slovy ji podal úhlednou hromádku oblečení.

Leah šla do křoví a převlékla se. Když vyšla, připadalo jí, že Žalud s někým mluví, ale nikoho neviděla. Když si všiml, že už je oblečená, mluvit přestal a usmál se.

„Takže kde začneme?“ chtěla vědět Leah.

„Ve vesnici. Musíme zjistit něco o panovníkovi a jakým způsobem bychom ho mohli přesvědčit. Víme sice, kde jsme a v jaké době, ale lidé se od přírody odtrhli. Takže o nich nemáme žádné informace.“

Uslyšela nějaký zvuk. Otočila se a uviděla dva koně. Jeden byl zářivě bílý a druhý naopak černý. Černý kůň se rozběhl k Žaludovi a ten bílý k Leah. Žalud přátelsky poplácal svého koně. „Tenhle černý, to je Noc. Bílá klisna je Iris.“

Leah připadalo, že ví, jak se má k Iris chovat, přestože na koni nikdy dřív neseseděla.

„Zvládneš nasednout? Dej jí jablko.“

Leah utrhla jablko ze stromu, rostoucího hned u ní, a dala ho Iris. Pak nasedla.

Kupodivu se jí to povedlo a věděla, jak se má ke koni chovat.

Ve vesnici se dozvěděli, že momentální panovník spíše ustoupí, než aby se s někým přel. „Výborně,“ řekl Žalud při cestě na zámek. „Ten se nechá přesvědčit snadno.

A hlavně si pamatuj – mluvení nech na mně.“

Když dorazili do zámku, Leah přepadla náhlá nejistota. Teď záleželo na všem. Koně dovedli do stájí a nějaké mladé páže je zavedlo do místnosti, kde čekali, až je král přijme. Zatímco čekali, Žalud vyndal ze své brašny nové a mnohem společenštější oblečení. „Běž se převléknout. Lépe tak zapadneme mezi dvořany.“ Ukázal na záclonu, která mohla posloužit jako převlékárna.

Celou dobu, co čekali, si Leah přála, aby už šli, ale teď, když pro ně přišlo to mladé páže, přála si ten okamžik oddálit. Zato Žalud vypadal nedočkavě.

Přijímací sál byl jedním slovem veliký. Na zdech byly obrázky svatých. Přestože byl vymalován do takových barev, že by je Leah nikdy k sobě nedala, byl krásný. Král

seděl na trůnu. Jako jediný z celého sálu vypadal, že sem nepatří. Leah i Žalud před ním poklekli. „Tak co ode mě chcete?“ začal jednoduše král.

„Jsme tu kvůli přírodě. Pane, jistě jste si všiml, že lidé přírodu ničí. Co kdyby to zašlo tak daleko, že by Vám přírodu ukradli?“

Král pokýval hlavou, ale jeho rádce mu něco zašeptal. „Jenže vesničané by neměli dřevo a vzali by mi moje,“ namítl král.

„Ale oni ho tolik nepotřebují, stačilo by, kdyby...“

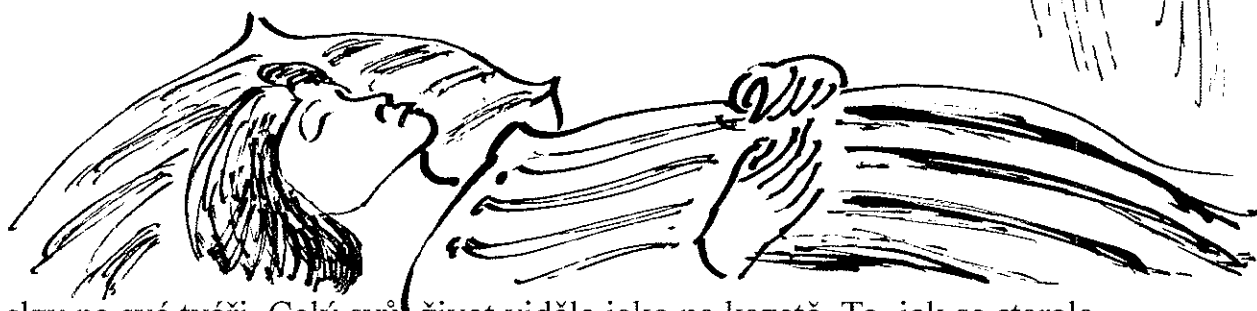
Král to však nenechal Žaluda dopovědět. „Okamžitě ven! Se mnou se nebude nikdo hádat!“

K Leah a Žaludovi se blížily stráže a chystaly se je vyhodit ven. Leah to nevydržela.

„Prosím pane. Já žiji jen přírodou.“ Ale stráže už je vyhodily. Žalud vypadal hrozně smutně. Zbývá jediná možnost, jak přírodu zachránit. „Oběť!“ začal žalud.

„Jakou oběť?“ ptala se opatrně Leah.

Žalud zaváhal. „Smrt. Bude to, jako kdybys nikdy nežila.“

Leah cítila slzy na své tváři. Celý svůj život viděla jako na kazetě. To, jak se starala o svého psa Kimiho. Jak mamce pomáhala s obědem. Jak simulovala nemoc, aby nemusela do školy. Její první lásku. Viděla den, kdy přišla do lesa. A teď byl konec.

„Já vím, co musím udělat,“ řekla a vzlykla.

„Ne!“ zakřičel Žalud. Okolo nich začalo hořet.

„Leah!“ Leah se zhroutila. Slyšela, jak někdo volá její jméno. Cítila bolest, ale nevěděla, co se s ní děje.

Zamžourala.

„Už se probouzí. Leah, slyšíš mě?“ Leah pomalu otevřela oči. Nad ní se skláněl starostlivý obličej její matky. Prudce se zvedla a narazila do matčiny hlavy. „Au!“

Hlava rozhodně nebyla jediné, co ji bolelo. Bolelo ji celé tělo. „Co se stalo?“ zeptala se Leah.

„Byla jsi na kraji města.“ Mamka se zamračila. „Pak začalo hořet. Nikdo neví přesně, co se stalo. Alespoň dva týdny si poležíš.“

Ty dva týdny byly pro Leah utrpením. Že by se jí to celé jen zdálo? Když se konečně dostala ven, překvapilo ji, že příroda je tak zdravá a nezničená.

Leah se rozběhla a zastavila až před velkým dubem. Byla šťastná, že alespoň tenhle dub si nevymyslela. Vylezla nejdříve na terasu a rozhlédla se. Napůl čekala, že v rohu bude sedět malý dubový mužík, ale samozřejmě tam nebyl. Zkoušela si i sáhnout na místo, kde Žalud seděl, ale nahmatala jen vzduch. Vylezla i na úplný vršek dubu a zatajila dech. Uviděla otvor se schody. Pomalu sešla a srdce jí poskočilo. Stál tam Žalud. Už nevypadal tak vesele. Na jeho dřevěném obličejí byla znát únava a strádání. „Žalude, co se – co se to vlastně stalo?!“ zeptala se Leah.

Žalud se usmál, což vypadalo zvláště, vzhledem k jeho unavenému vzhledu. „Když jsi přijala smrt, cítil jsem, že je něco špatně. Vlastně jsem ti chtěl říct, abys to nedělala, ale nedalo se to vzít zpátky. Nakonec jsem to převzal na sebe. Už nikdy to nebude jako dřív a hlavně vím, jaké jsi měla noční můry. Musíme ti vzít vzpomínky. Až přijde čas, dostaneš je zpátky.“

Leah chvíli trvalo, než jí došlo, co vlastně Žalud říká. „Je to nutné?“ zeptala se. „Je to nejlepší. Ráno se probudíš a nebudeš si na nic pamatovat.“

Ráno se probudila a vůbec si nepamatovala, co se včera stalo. Sama sebe překvapila, protože byla typ člověka, který chce všechno prozkoumat, ale teď neměla chuť se do ničeho pouštět.

Časem se to určitě dozvím, říkala si v duchu.

Jitka Knížková, 12 let

Kouzelné Vánoce v Avalonii

AVALONIE

Tento příběh je o jedné víle, která pomocí tance zachrání nejen město, ale i Vánoce. Příběh začíná za zimního slunného dne. Tuto dobu mají vílí děti nejraději. Mohou dělat pomocí kouzel stopy a zmást tak kolemjdoucí zvířátka, stavět sněhovíly a kreslit krajky na okna.

Ejnye tuto dobu vysloveně miluje. Taneční škola je zavřená a ona se více může věnovat svému příteli Eatnovi.

V ten den byl Eaten ve městě na nákupech a Ejnye byla doma a zdobila vánoční stromek.

Náhle se s bouchnutím otevřelo okno a dovnitř vpadla šedivá postava. Ejnye se lekla a uskočila stranou. Postava vypadala jako nějaký muž. Ležel a ani se nehýbal. Ejnye k němu vykročila, ale než k němu došla, on se probral a vstal. „Kdo jsi?“ zeptala se tiše Ejnye a mávla rukou, aby se vše vrátilo na své místo. „Jacobe,“ řekl a podíval se na zem, jakoby to říkal nerad.

„Odkud jsi a jak ses sem dostal?“ řekla a třásl se jí hlas. „To není podstatné,“ řekl rychle, „potřebuju najít Ejnyi Litondrovou.“ Potom vyrazil ke dveřím.

„To jsem já,“ hlesla tiše, „co potřebuješ?“ Jacobe se otočil a poprvé se usmál.

„Konečně,“ hlesl. Přistoupil k Ejnyi a podíval se jí hluboko do očí. „Prosím, že mi pomůžeš zachránit vaše město a možná i Vánoce?“ Ejnye ani na okamžik nezaváhala a souhlasila. „Tak pojd' za mnou,“ zašeptal a vyšel ven. Ejnye si vzala kabát a vyšla za ním.

Vedle něho se vznášelo stejně šedivé surfařské prkno. On na něj vyskočil a letěl směrem k Údolí jednorožců. Ejnye letěla za ním. Když doletěli do údolí, Ejnye si hned všimla, že něco není v pořádku. Údolí bylo prázdné a bez života. „Co se stalo? Kde jsou všichni?“, zeptala se Ejnye zmateně. Jednorožci byli u nich symbolem Vánoc. Jacobe nic neřekl a ukázal směr k Dračí hoře. Viděla zástup bílých jednorožců, jak postupují směrem k horám. „Ale to ne,“ hlesla Ejnye. „Vždyť je draci sežerou,“ vzlykla. Už to nevydržela. Přestala mávat křídly a padala na zem. Těsně

než ale měla dopadnout, zachytil ji Jacobe a odnesl ji do malého srubu, co stál u lesa. Položil ji na pohovku a začal připravovat vílí mošt. Když se Ejnye probudila, venku se stmívalo. „Kde to jsem?“ zeptala se malátně. „U mě doma,“ hlesl Jacobe a podal jí horký vílí mošt. Ejnye se napila a rozpomněla se. „Jacobee!!!“ vykřikla, „musíme něco udělat, nebo už nikdy nebudou Vánoce. Bez jednorožců to prostě nejde,“ vzlykala Ejnye. „Neboj,“ řekl Jacobe, „my to zvládnem.“ Ejnye se podívala ven. Hustě sněžilo a už byla tma. „Co ode mne vlastně potřebuješ?“ zeptala se Ejnye. Jacobe si sedl do křesla a začal: „Jsi víla tance a hudby a umíš všechny tance světa. Proto se domnívám, že umíš píseň a tanec návratu. Jednorožci jsou zhyponotizovaní a nemohou se vrátit a jedině tanec a píseň návratu kouzlo zlomí a oni se vrátí zpět.“ Chvilí bylo ticho. V tom Ejnyi volal Eaten. „Kde jsi? Mám o tebe strach,“ ozvalo se z telefonu. „Jo, Eatene, do půlnoci budu doma. Mám problém v údolí,“ zavěsila a vstala. „Tak pojď, Jacobe, musíme jít,“ řekla a vzala si kabát.

„Zvládneš to?“ zeptal se Jacobe, ale Ejnye na něj hodila pohled styl „vázně si to myslíš“ a nechal toho.

Doletěli až k řece a tam zahlédli jednorožce, jak ji chtějí překročit. „Já jim odříznu cestu a ty hned začneš zpívat,“ dal rozkazy Jacobe a zatarasil jednorožcům cestu.

Ejnye se připravila, a jak dostala znamení, tak začala zpívat:

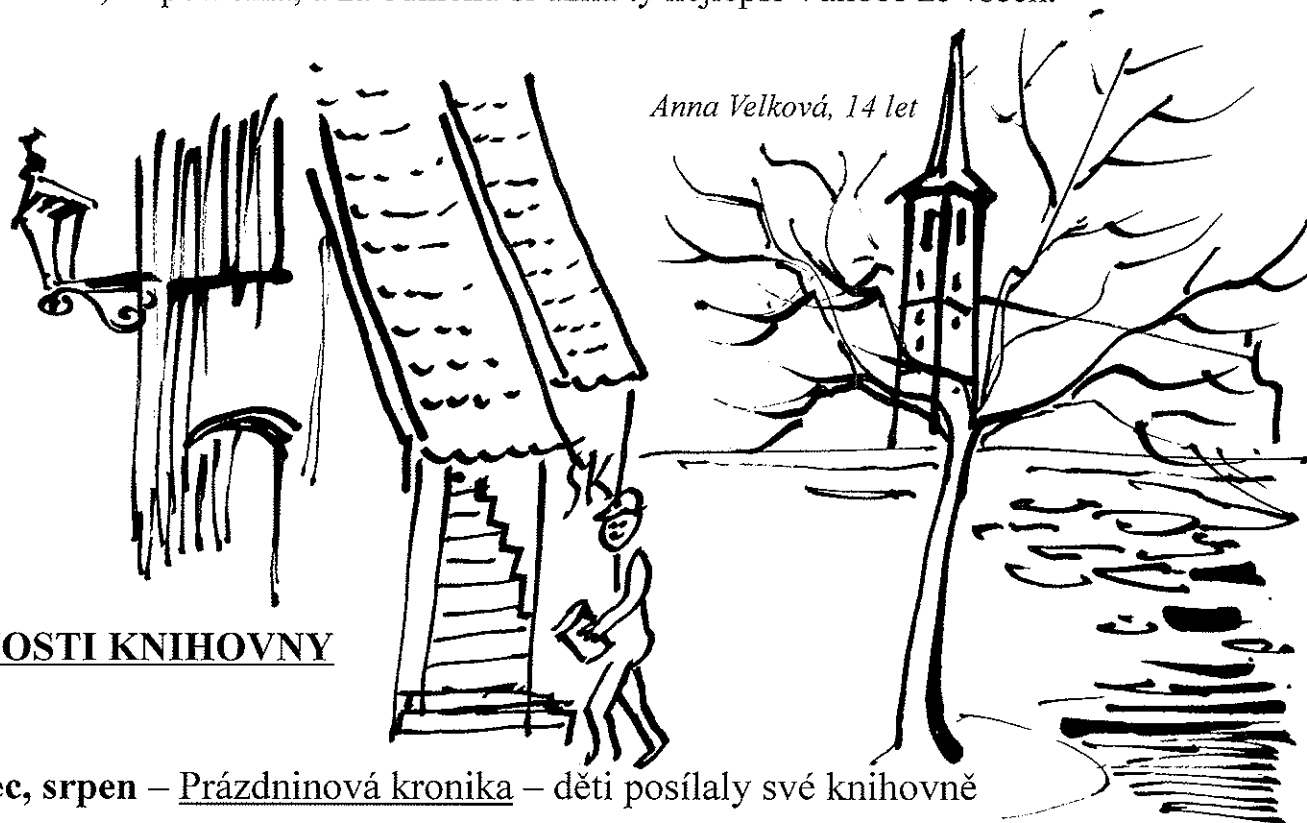

„Soumrak se snáší nad krajinou
a my už musíme domů jít.
Už vše ke spánku upadá,
tak pojďme, ať doma jsme dřív.

Píseň návratu zní,
píseň návratu je,
ať se zvony rozezní
a doma už jsme.“

K tomu tančila starý irský tanec. Jednorožci jako by se probrali z transu. Všichni se rozeběhli zpátky domů. Ejnye byla šťastná, že zachránila Vánoce. S Jacobem doletěli do města. Jacobe se s ní na prahu rozloučil a řekl, že za ní bude chodit na návštěvu. Ejnye byla ráda, že pomohla, a za odměnu si užila ty nejlepší Vánoce ze všech.

Anna Velková, 14 let

Z ČINNOSTI KNIHOVNY

Červenec, srpen – Prázdninová kronika – děti posílaly své knihovně pohlednice z míst, která navštívily během svých oblíbených prázdninových měsíců. Byly jsme mile překvapeny kolik krásných pohlednic do knihovny dorazilo.

Září, říjen – Týden knihoven - jsme letos prožili s postavičkami pana Václava Čtvrťka. V pondělí nás navštívila známá rodinka z lesa Řáholce, ve středu jsme se vznášeli ve víru tance s vílou Amálkou, ve čtvrtek se u nás dvořil motýl Emanuel Makové panence a v pátek se tu zastavila nerozlučná dvojka z pařezové chaloupky.

Celý týden se malovalo, modelovalo, luštilo a vznikal tento čtenářský příběh, psaný formou „co čtenář, to jedna věta“.